

De Praatvogel

Juli 2005

Groeten uit de Vogelwijk

De Praatvogel is een uitgave van de Stichting Wijkcomité Vogelwijk. De auteurs zijn zelf verantwoordelijk voor hun inbreng. Kopij wordt slechts marginaal getoetst door de redactie. De redactie behoudt zich het recht voor om kopij en ingezonden stukken niet te plaatsen dan wel in te korten.

"Stichting Wijkcomité Vogelwijk"

Ruud Stam (voorzitter)	Van Eysingapark 10	tel. 515 30 40
Kees Post (vice-voorzitter)	Blauwe Vogelweg 2	tel. 515 77 83
Noor Engbers (secretaris)	Roodborststr. 29	tel. 515 29 89
Jan van Doggenaar (penn.m.)	Bosuilstr. 1	tel. 301 53 91
Lydia Sterrenberg (lid)	Lijsterstr. 5	tel. 515 49 95
Elise Bosman(lid)	Lijsterstr. 32	tel. 517 24 09
Hans Dirken (lid)	Lijsterstr. 36	tel. 517 48 45

Redactie :

Hans Dirken	j.m.dirken@io.tudelft.nl
Kees van den Aarsen	c.vd.aarsen@tiscali.nl

De praatvogel is ook in kleur te lezen via www.vogelwijk.nl

Politie

- Wijkagent: dhr. Peter Vink : 071 - 525 83 02
- Landelijk telefoonnr. (geen spoed): 0900-8844
- Alarmnr.: 112

Belangrijke telefoonnummers

- Geluidshinder Schiphol: 020 - 601 55 55
- Grofvuil: 522 65 33
- Gemeente Leiden Servicepunt woonomgeving: 516 77 52

Kopijdata Praatvogel

De Praatvogel verschijnt 4x per jaar. Kopij dient bij de redactie te worden ingeleverd uiterlijk op de volgende data:

- * Pasen : 1 maart
- * Zomer : 1 juni
- * Herfst : 1 september
- * Kerst : 1 december

Voorwoord

*Ik heb een ceder in mijn tuin geplant,
Gij kunt hem zien, gij schijnt het niet te willen.*

Deze dichtregels van Han Hoekstra (1906 – 1988) schoten door mijn hoofd toen ik zag dat er bij het voormalig Hotel de Ceder, waar nu van Lanschot bankiers gevestigd is, op de plaats waar tot voor enkele jaren nog een grote ceder stond, weer een klein exemplaar was teruggeplant. De jonge boom had het in de eerste maanden na zijn verpoting moeilijk. Voor het leven van deze nieuwe inwoner van onze wijk moest dan ook worden gevreesd, maar de regen kwam net op tijd. Nu zijn er zachte naaldjes, van een teer groen, ontsproten en ziet het er naar uit dat, als de zomer niet te droog is, of als de bankdirecteur af en toe een glaasje water met het boompje wil delen, de jonge ceder door zijn eerste jaar bij de rotonde aan de Rijnsburgerweg / Wassenaarseweg heen zal komen.

De kaalte bij de rotonde was mij al jaren een doorn in het oog. Een markante plek immers, waar, in de laatste jaren door tal van redenen een ware kaalslag heeft plaatsgevonden. Overleg met de gemeente heeft ertoe geleid dat er weer wat aangeplant gaat worden. Dit gebeurt met het wijkgebonden budget van de drie wijkverenigingen ten westen van het spoor. In dat overleg hebben wij de gemeente zachtjes ingefluisterd om toch eens contact met de bank op te nemen om hen te vragen om op de oude plek van de ceder weer een boom terug te planten. Zoals we allen weten hebben goede gedachten vele vaders, maar een feit is:

**De bank heeft een ceder in zijn tuin geplant,
Gij kunt hem zien, gij schijnt het al te graag te willen.**

Er was natuurlijk nog meer groen in de afgelopen periode te bewonderen. De heerlijke voorjaarsbloei van ons Bos van Bosman, de rododendrons en soms heel andere bloemen: Een zo'n bloem was de dag van het park. Op de dag van het park waren er ook gedichten. Weliswaar niet over de ceder, maar wel van buurtgenootjes. Er was een picknick, er werd een boom tot bank verheven en er was een uitvoerige uitleg over de natuur. Jammer dat ik er maar een klein stukje bij kon zijn en jammer dat er niet meer buurtgenoten waren. Het was een heel geslaagde dag.

Ook was de tennisbaan open. Buurtgenoten en kinderen van het COA hebben er een lange dag van kunnen genieten.

Dat brengt mij op het volgende: **Tennis**

Er is nog voldoende mogelijkheid om u op te geven voor tennissen op de tennisbaan naast het COA. U kunt dit doen bij Emma van Strien. Tel: 071-5153518

E-mail: zanardi@hetnet.nl

En als u 's-morgens, in het vroege ochtendlicht, mij naar de trein ziet reppen, klinkt het misschien wel heel zacht: Ik heb een ceder in mijn tuin geplant,

Ruud Stam

Mytylschool "De Thermiek"

MYTYLSCHOOL 'DE THERMIEK' in de Vogelwijk

Doel van Mytyl onderwijs

Aan onze Blauwe Vogelweg staat al lang (sinds 1967) de Mytylschool, die sinds januari 2004 uitgebreid is en "De Thermiek"heet. Het is een school – op algemene grondslag - voor speciaal onderwijs voor kinderen met lichamelijke of lichamelijke plus verstandelijke beperkingen, tussen de 4 en 20 jaar en van niveau van zeer moeilijk lerend tot (af en toe) VWO. De eerste Mytylschool werd in de jaren 50 van de vorige eeuw opgericht in Amsterdam als reactie na een polio-epidemie en dus op een plotse toename van kindertjes die speciaal onderwijs behoeften. De opleidingsdoelen zijn om, gegeven die beperkingen, elk kind zo zelfstandig, weerbaar mogelijk te maken, veiligheid te bieden, wederzijds respect te kweken en een positieve levensinstelling te bevorderen.

Namen

Onze Blauwe Vogelweg ontleent zijn naam aan de Mytylschool. Die vogelnaam is de titel van een sprookje van de Waalse schrijver Maurice Maeterlinck. Daarin gaan zusje en broertje Mytyl en Tytyl op zoek naar de blauwe vogel van het geluk, die hun zieke buurmeisje kon genezen en dat bleek uiteindelijk hun eigen duif te zijn. De naam "De Thermiek" verwijst naar de opstijgende lucht waarop veel vogels voortzweven, ook al passend in een Vogelwijk

De Thermiek in de regio

De Leidse Mytylschool behoort tot de eerste in het land en was oorspronkelijk (1952) gevestigd aan de Leidse Zuid Singel.. Er was in Katwijk ook een Mytylschool op het terrein van het Rijnlands Revalidatie Centrum te Katwijk. Het 'Katwijkse deel' is nu sinds 2004 gefuseerd met – eigenlijk verhuisd naar – de Blauwe Vogelweg en De Thermiek is nu een zeer brede school in zijn soort, die door de fusie aanmerkelijk meer leerlingen kreeg dan de oorspronkelijke 60. Er zijn nu een 230 leerlingen. Het aantal blijft enigszins groeien. Dat is onder meer te verklaren uit een strikter toepassing van de leerplichtwet en de vooruitgang van de medische techniek. De Thermiek betreft leerlingen uit de wijde regio van Midden-Zuidholland. De belendende, overeenkomstige scholen staan in Den Haag, Delft, Haarlem, Utrecht en Huizen.

Groepsonderwijs

De leerlingen zijn verdeeld in groepen van 6 tot 12 kinderen en wel als volgt: 5 groepen kleuters, 6 groepen basisschool-Mytyl, 10 groepen basisschool-Meervoudig Gehandicapten (Tytyl) en 7 groepen voortgezet onderwijs-Mytyl. De laatste bevinden zich deels ook in de Marnixstraat (voormalige Van Voorthuysenschool), waarvanuit ook de Ambulante Begeleiding wordt verzorgd. Die begeleiding betreft een 100-tal kinderen die verder op 'gewone' scholen zitten. 'Gewone' tussen apostrofs, omdat De Thermiek naar sfeer toch eigenlijk een gewone school is. Wat natuurlijk wel opvalt zijn de kleinere klasjes, de talloze karretjes en de ruimtes met verschillende faciliteiten, zoals een prachtige speelplaats.[foto]. Het onderwijs verloopt in nauwe samenwerking met de ouders, volgens regelmatige teambesprekingen en individuele leerplannen.

Personeel

Ook zie je meer personeel per leerling(ongeveer 1 : 3) dan op andere basisscholen gebruikelijk is (ongeveer 1 : 20). In totaal zijn er een 80 volledige arbeidsplaatsen. Inbegrepen de deeltijders, komt dat neer op een 130 personen, van wie ruim

100 aan de Blauwe Vogelweg. Verreweg het grootste aantal van hen, een 95, staan voor de klas en geven directe zorg aan de leerlingen. Het geheel staat onder leiding van de directeur drs. Annelies E. Kuyper, klinisch psycholoog, die zeven jaar aan de school is verbonden.(Zij gaf een plezierig en informatief interview voor dit stukje De Praatvogel). Enkele personeelsleden wonen in onze wijk, de meeste in de verdere omgeving op fietsafstand.

Samenwerking

Bij die bemensing dient ook rekening te worden gehouden dat er een nauwe samenwerking is met de vele specialisten van het Rijnlands Revalidatie Centrum, voor speciale therapie, diagnostiek en begeleiding. Dat centrum is dan ook via een handige 25 meter lange corridor over een wandelpaadje verbonden met de school. [foto] Dat is ook gemakkelijk voor het veelvuldig gebruik van de sportzaal en het zwembad van het RRC. Ook werkt De Thermiek samen met het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC) en voor de wat meer psychiatrische aspecten met het Pedologisch Instituut, ook burens. Bovendien is er samenwerking met het Woon Trainingscentrum Oegstgeest op de hoek van de Warmonderweg en De Kempnaerstraat, waar voor oudere leerlingen het begeleid-zelfstandig wonen wordt geoefend.

Schooltijden en verkeerspieken

De schooltijden zijn van 8.30 tot 15 uur, behalve woensdag tot 12.15 en dat geeft tegelijkertijd de verkeerspieken aan. Wel een veertig busjes en taxi's 'laden en lossen' de vele kinderen. [foto?]. 's Ochtends is het wat meer over de tijd gespreid. De piek duurt ongeveer een half uur, maar veel auto's staan al wat eerder op rij te wachten. Voor andere auto's is het dan moeilijk erdoor te komen en dat kan dus hinderlijk zijn. Er is dan ook een afspraak gemaakt dat de busjes en taxi's alleen via de Wassenaarseweg in- en uitgaan en dus niet in de overige Vogelwijk-straten rijden. De schoolvakanties van De Thermiek zijn dezelfde als van de overige Leidse basisscholen.

De plaats in onze Vogelwijk

Het schoolgebouw staat op een prachtige plaats.

Het is goed toegankelijk, ook voor openbaar vervoer en vlakbij de instituten waarmee wordt samengewerkt. De plek is rustig en mooi, mede door het fraai gerestaureerde Bos van Bosman, waarin kinderen soms kunnen wandelen. Het gebouw is in 2000 aanmerkelijk verbeterd en uitgebreid. De nieuwbouw werd door wethouder (nu Minister) Pechtold geopend begin 2004. Vooral voor het personeel en de leerlingen uit Katwijk was het een grote vooruitgang uit een nogal verwaarloosde eerdere werk- en leer-omgeving. De gemeente Leiden heeft financieel en inhoudelijk grote steun gegeven en de architecten van Groosman Partners hebben er – ook intern, na goed bekijken van de modernste oplossingen in binnen- en buitenland – iets moois en prettigs van gemaakt. Er waren ook vele donaties. De sculptuur in het plantsoentje voor de hoofdingang is van een van de medewerkers. Er zijn vele goede contacten met Vogelwijkers. Die helpen bijvoorbeeld als vrijwilliger bij de zwemlessen of die verschijnen op de Kerstmarkt van de school, of die komen gewoon eens langs uit belangstelling. Dat wordt door het personeel op hoge prijs gesteld. Het blad De Praatvogel wordt er zelfs gelezen en dat helpt hen om zich toch ook een beetje bij onze wijk thuis te voelen.

Hans Dirken

De veldleeuwerik

Vogels uit onze Wijk, deel 5

In onze wijk zijn de oorspronkelijke straten genoemd naar de meest algemene vogels: de roodborst, merels, mezen, lijsters, vinken.... Die huis- tuin en keukenvogels staan netjes ingeklemd tussen wat sjiekere vogels: de nachtegaal en de niet-bestaande, literaire Blauwe Vogel. Zo hebben de ambtenaren het misschien bedoeld: de gewone vogels in het midden, de elite aan de buitenkant.

Alleen: wat doet die steeds zeldzamer wordende veldleeuwerik daartussen? Daarover heb ik me lang het hoofd gebroken, tot het tot me doordrong dat in de jaren dat de wijk gebouwd werd, de veldleeuwerik helmaal niet zo zeldzaam was. Het was een van de meest voorkomende vogels, net zo algemeen als (vroeger) de mus en nu de merel. Op elk weilandje kwam je ze wel tegen, of hoorde je zo hoog in de lucht zingen.

De aantallen in de jaren '30 zijn mij niet bekend - dat werd in die tijd ook niet zo goed bijgehouden. Maar Thijsse schatte in 1906 dat er in Europa maar liefst 100 miljoen langs de trekroutes gevangen werden. Toch werd het beest niet zeldzaam. In de jaren 70 werden er nog 500.000 tot 700.000 paren geteld. Nu zijn dat er nog maar 50.000 . Een achteruitgang van meer dan 90%. Dat komt vooral door de veranderingen op het platteland. Er zijn geen rommelige akkers en graslanden meer, met pollen waar een nest goed kan worden verstopt. Nee, de akkers zijn eenvormig geworden: eindeloze velden met een soort gewas zonder voedselrijke akkeronkruiden. De graslanden van nu lijken op biljartlakens, zonder verstoppelkjes.

Hier in de regio heeft alleen het vogelreservaat De Wilck (bij Hazerswoude) nog enkele paartjes. Ook in de duinstreek zijn ze verdwenen, door de dichtgroeïende duinen, en dat komt weer door de massale sterfte van konijnen, waarvan er niet genoeg meer zijn om het duin open te houden.

Om ze tegenwoordig in redelijke aantallen te kunnen horen moeten we naar het oosten. Op de heide klinkt het nog zoals opa en oma ze in hun jeugd gehoord hebben, zoenend in het gras. De zangvlucht van de veldleeuwerik is wereldberoemd en menig gedicht begint ermee. Het is dan ook een prettig getierelier, waarbij de veldleeuwerik dus opstijgt terwijl hij zingt. Vaak zo hoog, dat hij met het blote oog niet meer te zien is en dus ook nauwelijks meer te horen. Ze doen dat allemaal om hun gebied af te bakenen tegen andere leeuweriken. Hoe hoger hij vliegt, hoe verder het geluid draagt.

Maar in vroeger tijden hadden ze allemaal geen weet van baltsvluchten en territoriumgedrag. Tot in de 19e eeuw meende men dat vogels zingen om God lof toe te zwaaien. Vooral de leeuwerik was die rol toebedeeld. Vloog hij immers niet tijdens het zingen van zijn loflied alvast naar de hemel?

Voor mensen in de Middeleeuwen, voor wie niets zonder betekenis was, gold de naam van de leeuwerik als extra bewijs. In het Latijn heeft die "alauda". Daarin zat het woord laus (= lof) verborgen. Zo was de leeuwerik de hemelse vogel bij uitstek Dit in tegenstelling tot de zinnelijke nachtegaal.

Waarover een volgend keer.

Dick de Vos

Parken en landgoederen

Parken, landgoederen en dies meer rond de Raadsherenbuurt & Vogelwijk

Els Roelofs, redacteur van “De Raadsheer”

Het 19^e eeuwse Leiden, gevangen binnen zijn vesten, moest woekeren met zijn ruimte. Voor uitbreiding was alleen plaats tussen stad en singelgrachten. Bolwerken werden geslecht, poorten gesloopt, de vrijkomende grond bestemd voor fabrieken, kerkhoven, kazernes en .. de universiteit, die er uitbreiding vond voor zijn Hortus – zo bleef er tenminste iets van groen in de stad bewaard.

Vroeger stonden rond Leiden opvallend veel kastelen. Veel daarvan werden in de late Middeleeuwen verwoest; het beleg van Leiden deed de rest. Wat overbleef, werd in de eeuwen daarna verbouwd tot buitenplaats, aangepast aan de nieuwe eisen des tijds, van renaissancetuin tot landschapspark.

Vaak lagen deze gebieden op strandwallen: stevige zandruggen. De Raadsherenbuurt en Vogelwijk liggen deels ook op zo'n strandwal. Tussen de strandwallen in lagen de strandvlaktes: voorheen moerasgebieden met veen boven op zeelei.

Die strandwal loopt in noordoostelijke richting nog kilometers door; Warmond ligt er ook op. Het zuidende van die natuurlijke zandverhoging blijkt in de verre oudheid ook interessant voor mensen te zijn geweest. Opgravingen in 1999 op het terrein, waar nu het Rijnlands Revalidatie Centrum staat (vroegere Pomona terrein), brachten overblijfselen aan het licht uit de IJzertijd (800 – 12 v.C.) en Romeinse tijd (12 v.C. – 270 n.C.): boerderijpalen, dierskeletten, een put e.d.; dus huisjes op het droge en eromheen op drassiger grond houtkap, jagen en wat vee weiden. Een uitloper van een andere strandwal is er bij Endegeest; inderdaad betekent dat “eind van de geest”(= hoge zandgrond). Poelgeest lag op zo'n dunnere zandlaag met klei eronder en was dus half poel en half geest. Oegstgeest, tenminste het oudste noordwestelijke deel bij het Groene Kerkje, was de zandgrond van (boer?) Osger (918 n.C.).

Oud Poelgeest

Oud Poelgeest ligt op Oegstgeester grondgebied. Kort na 1300 ontstond op de strandwal een huis. Het was toen gelegen in een gebied, 'omzoomd door moerassen en poelen'. De naam verwijst mogelijk naar een oude poel, even verder noordoostelijk in de strandvlakte. Op die plek lag tot voor kort de minuscule Poelpolder, één van de eerste droogmakerijen in Zuid-Holland. Nu ligt daar de nieuwbouwwijk Poelgeest.

In 1420 werd het middeleeuwse huis verwoest, waarna het langzaam verviel. Rond 1630 werd het kasteel, na verwoesting bij het beleg van Leiden (1573-1574), in de huidige classicistische stijl opgebouwd. Het 17e eeuwse Oud Poelgeest, aan drie zijden door een forse gracht omgeven, heeft de allure van een heus kasteel; de peervormige torentjes zijn er in de vorige eeuw opgezet.

In de loop der tijd is het kasteel bewoond geweest door verschillende geslachten, waaronder dat Van Alkemade. In de 18^e eeuw woonde hier bioloog en medicus Boerhaave; in de omringende tuin plantte hij veel bijzondere bomen en planten. In het huidige parkbos vinden we, behalve veel oude beuken- en eikenlanen, ook tulpenbomen en indrukwekkend veel stinzenplanten als bosanemoon, wilde hyacint en aronskelk.

De Leidse Hout

Dit stadspark is in de jaren '30 door werklozen aangelegd op de overgang van strandwal naar (kleiige) strandvlakte. De grens hiervan loopt in het verlengde van de Van Beuningelaan, oostelijk van de speelvijver en van de boerderij, buigt dan af in noordwestelijke richting,

ongeveer evenwijdig met de Groene Maredijk, zodat het Bospark op de strandvlakte ligt. Het verschil in grondsoort toont zich vooral door de aanwezigheid van de stinzenflora op het strandwalgedeelte: bosanemoon, vingerhelm, wilde hyacint. Op de strandvlakte groeit vooral daslook.

De Leidse Hout is ontworpen door de Apeldoornse tuin- en landschapsarchitect K.C. van Nes (zie de herinneringsbank aan de grote vijver bij het theehuisje). Opvallend is de rechtlijnigheid van de aanleg in een tijd waarin de landschapsstijl met zijn gebogen lijnen nog volop in de mode was. Structurele elementen zijn de mooie lindelaan (Johan de Kosterweg) en de eikenlaan (Van Waverenweg), beide herplant na 1945, de grote speelweide met een weids uitzicht, de hertenkamp, de waterpartijen (slotenstructuur en vijvers) en het eigenlijke bosgedeelte. Het Bospark waarin het openluchttheater ligt, is in de jaren vijftig aangelegd.

Endegeest

Ten westen van de Vogelwijk, in de gemeente Oegstgeest, aan het uiterste zuidende van een strandwal, die even zuidelijker door de Oude Rijn onderbroken wordt, ligt Endegeest. Het 17^e eeuwse kasteelachtige huis werd een eeuw later met rococo-krullen opgetuigd. Aan de slotgracht staat een ijskelder. Door de bouw van de psychiatrische paviljoens is van de rechte lanen en zichtassen uit de 18^e eeuw niets meer over, wel van het 19^e eeuwse landschapspark: bos met oude statige eiken en beuken, een struiklaag van taxus en hulst, een kruidlaag met stinzenplanten. Het park is vrij toegankelijk.

Rhijngeest

Tegenover Endegeest ligt een bos van bescheiden omvang, onderdeel van een van oorsprong 17^e eeuwse buitenplaats. Achter de mooie Jugendstilgevel van de oude Jelgersmakliniek, aan de noordkant van het buiten, bevindt zich nu het gemeentehuis van Oegstgeest.

Het bos achter het huis ligt op de overgang van de zandige strandwal naar de klei van de Oude Rijnsoever. Naast bosanemoon, wilde hyacint, gulden boterbloem en rankende helmbloem komen daarom ook meer kleigrondensoorten als daslook en maarts viooltje voor. Holenduif, boomvalk en bosuil zijn op Rhijngeest actief. De laatste vangt zijn prooien in het grasland westelijk van het bos – het allerlaatste restje kleiweide hier. In het westen ingesnoerd door de A44 en in het zuiden door een villawijkje.

Het Bos van Bosman

Vroeger (van ongeveer 1250 tot 1420) lag ter plaatse van het Bos van Bosman een Ridderhofstede met de naam Paddepoel. Bij de studentenflats zijn in een vijver nog funderingsresten van deze hofstede te zien. Van 1430 tot 1572 was er het nonnenklooster Mariënpool. Later is het een landgoed geworden, dat in 1920 in opdracht van de industrieel Bosman werd ingericht door Leonard A. Springer, de ‘nestor van de Nederlandse tuinarchitectuur’. De stadsparken die Springer ontwierp, ademden een laatnegentiende-eeuwse romantische sfeer. Hier ging de gegoede burgerij wandelen om de beslommeringen van alledag te vergeten en nieuwe inspiratie op te doen. De parken waren een gekunstelde vorm van schijn natuur, harmonieus gecomponeerd omwille van het pittoreske, lichtmelancholische effect. Jan Wolkers noemde dit bos "net een weelderig opgemaakte fruitschaal, dat als een land van melk en honing aan de Rijnsburgerweg lag". De rosaria, de stijve plantsoentjes waar de burgerij kon zien en gezien worden en de schilderachtige stadsparken met hun bordjes *Verboden zich op het gras te begeven*, zijn tegenwoordig verdwenen of ernstig verschaald. Niet alleen de gestegen onderhoudskosten, maar ook het actievare gebruik van de parken en de veranderde smaak spelen hierbij een rol. Ook in het Bos van Bosman raakten veel karakteristieke van de oorspronkelijke aanleg verloren. Tot voor kort mocht het een stuk woeste zelfstandige natuur zijn. Intussen heeft de gemeente er echter een landschapspark van laten maken. Zoveel mogelijk van de oorspronkelijke beplanting is hersteld en ook de waterlopen en bruggetjes zijn weer als oorspronkelijk. De dichte ondergroei is grotendeels verwijderd, en veel hoge bomen zijn omgezaagd. Het is weer “de fruitschaal” van Jan, zij het nu zonder de fruitbomen en kassen, waarin hij indertijd werkte.

Dag van ons park

Op zondagmiddag 29 mei werd op veel plekken in het land en leiden de eerste nationale “Dag van het Park” gevierd. Hoera voor het Groen!

Zonder dat we het wisten had de gemeente ons Bos van Bosman met acht andere parken aangemeld. Er was wat subsidie en hulp en het idee van een parkdag was voor onze wijk best aantrekkelijk. Dus werd onder bezielende leiding van Elise Bosman (zo'n naam verplicht), vicevoorzitter van ons wijkcomité Vogelwijk, een programma voorbereid:

Foldertjes bij U allen in de bus, oproep per megafoon een dag tevoren en dan op de – gelukkig eerst zonnige en daarna wat bewolkte – zondagmiddag : picknicken op de speelwei onder vrolijke accordeonmuziek van Charles Schouten. Erna jeu de boules of vliegeren; of deelnemen aan de workshop gedichten lezen en maken (o.l.v. mevr. Pink Meltzer); of met de rondleiding mee (o.l.v. Hans Reyngout) over de natuur en historie van het Bos van Bosman.

Tegelijkertijd werd er als blijvende herinnering een driezitsbank ge-kettingzaagd uit een fors stuk beukenstam. Ga dat eens gauw bekijken op de speelwei.

De spandoeken tooiden de beide uiteinden van het Springerpad. Het liep allemaal gesmeerd. De gemeente leverde weliswaar dranghekken in plaats van de gevraagde kraampjes, maar onder meer de rosé van Salvador Dali en het fris, die we op gemeentekosten hadden aangeschaft, compenseerden dat ruimschoots. En wie er waren, groot en klein, verkeerden in opperbeste stemming.

Alleen, het waren er wat weinig: ruim dertig. Het Bos, het program en de drankjes hadden er met evenveel plezier wel vier keer zoveel aangekund. De invitatie aan het Asiel Zoekers Centrum was kennelijk niet doorgegeven.

Een toevallig langswandelend Burqa-gezinnetje wisten we niet tot meedoen over te halen. En er was natuurlijk concurrentie, onder meer van Jan Wolkers in de Leidse Hout. (ons voorbereidingscomité speelde nog even met de gedachte om met folder en megafoon ook de belendende wijken te bewerken, maar ach...). Vogelwijkers die een tocht maken langs andere feestparken mogen we toch niet echt 'deserteurs' noemen.

Het was allemaal gezellig en zeker voor herhaling vatbaar.

Hoera voor ons Groen!

Hans Dirken

Steentje deel 2

U herinnert zich de hartenkreet van de penningmeester in de vorige Praatvogel.

De oproep een steentje dan wel een stokje bij te dragen was niet aan dovemans oren gericht. U hebt flink uw best gedaan. Eind mei (parkendag) bleek de stand van de bijdragen op bijna € 1.700 te staan, bijeengebracht door 97 stokjes en steentjes! Dat is € 17 per bijdrage, waarmee u boven het gemiddelde zit. Want als er een bijdrage ergens tussen € 10 en € 20 gevraagd wordt, is het gemiddelde € 15, nietwaar?

Er zijn mensen die bijdragen zonder de afzender te noemen. Dat is - indien bedoeld - prima. Soms wil de bankinstantie echter de opdracht niet uitvoeren. Uw penningmeester moet in zo een geval gelaten toezien, hoe een kopie van de acceptgiro wordt meegestuurd met soms wel het bedrag ter waarde van twee stokjes erop. En dan doet de Postbank er een briefje bij: "deze opdracht kan niet verwerkt worden". U kent dat gevoel wel; van de hond en de worst.

Wilt u in dat verband even kijken of uw bijdrage ook daadwerkelijk is afgeschreven?

Dit alles neemt niet weg dat de penningmeester u zeer erkentelijk is. Geheel van zijn zorgen is hij nog niet af, maar het gaat de goede kant op.

Voor al diegenen, die dachten, dat zij het geld nog wel zouden overmaken, maar inmiddels de acceptgiro kwijt zijn - niets menselijks is ons vreemd - hier nog even de mogelijkheid geboden om nog actie te ondernemen:

Postbank nummer 3216458
t.n.v. Stichting Wijkcomité Vogelwijk en Omstreken
Bosuilstraat 1
2333 VD Leiden

U wordt bedankt!

Jan van Doggenaar

Verlag WeG

Vergadering Werkgroep Gezondheidszorg (WeG) d.d. 24 mei 2005-05-25

Aanwezig: Tom Brinks (Houtkwartier), Adri Hoogwout (Raadsherenbuurt),
Rob van Henegouwen (Raadsherenbuurt), Lydia Sterrenberg (Vogelwijk) en
Pinny Baruch- coördinator WeG (Vogelwijk)

De bedoeling van deze bijeenkomst was om de huidige stand van zaken te inventariseren t.a.v. het Gezondheidscentrum voor onze drie wijken (district) en om een stappenplan te maken.

Een gesprek met Mevrouw dokter N. v.d Braken is gevoerd door Adri en Pinny . Hieruit kwam o.a naar voren dat het nieuwe centrum Hebe naar wens functioneert. En dat contact met WeG op prijs wordt gesteld en zal worden vervolgd. Technische toegankelijkheid tot het gebouw is echter niet optimaal voor mensen in een rolstoel of mensen die anderszins moeilijk ter been zijn.

Tijdens de vergadering kwam ons ter ore dat er onderhandelingen zijn met de gemeente om een derde (para)medisch centrum te openen op de Rijsburgerweg. Hierin zal ruimte zijn voor een: Fysiotherapeut, Diëtist, Psycholoog (voor kinderen en voor ouderen), Manueel therapeut, Sexuoloog en Logopediste. Bovendien zou er een Ontspanningsruimte komen, die eventueel ook gehuurd kan worden door groepen.

Wij nodigen Dhr. Buying (wethouder zorg) uit voor een vervolgesprek eind Juni.

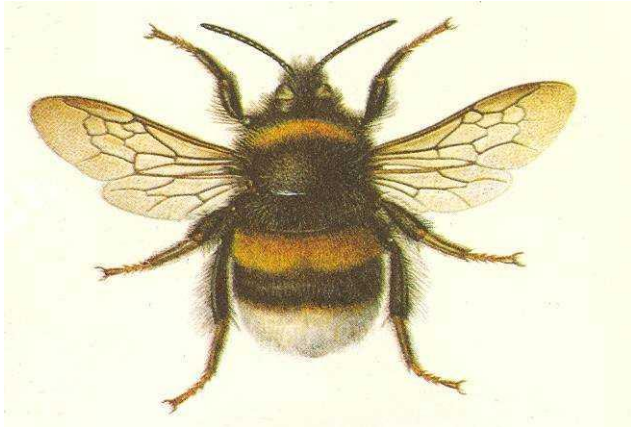
De volgende vragen zullen dan aan de orde komen:

- wat is het resultaat van het onderzoek naar de draaglast en draagkracht van de wijken? Specifieke vraag hierbij zal zijn de plek die een gezondheidscentrum inneemt in het district.
- op welke wijze kan WeG hierin participeren op korte termijn?
- welke plek heeft Nieuweroord hierin op langere termijn?

Pinny Baruch

Hommelsterfte

Hommelsterfte onder linden

In juli bloeien de grootbladige Krimlinden en de zilverlinden op de Nachtegaallaan, en ook in de Johan de Wittstraat en andere straten rond de Leidsche Hout. Elk jaar liggen er dan grote aantallen dode en stuiptrekkende hommels onder de bloeiende bomen. Buurtbewoners kijken vreemd op, als ze ons over de stoep zien kruipen om die diertjes bij elkaar te rapen. Hebben die mensen wat verloren of zijn ze niet goed bij hun hoofd?

Die hommelsterfte onder Krim- en zilverlinden is een bekend, maar raadselachtig verschijnsel. Niemand lijkt nog te weten wat er precies aan de hand is.

In onze buurt vinden we onder de linden bijna uitsluitend werksters en soms jonge koninginnen van de aardhommel (*Bombus terrestris*). Waarom nauwelijks akker- en weidehommels, die hier ook algemeen voorkomen? En waarom ook geen honingbijen of andere insecten? Zouden die geen voedsel halen in deze bloesem, of zijn de aardhommels extra gevoelig voor het één of ander? Waarom vinden we nooit zo'n massale sterfte bij andere, vroeger bloeiende linden of bij andere bloemen? Of is die sterfte er wel, maar valt die minder op, doordat de dode diertjes niet massaal op de stoep terechtkomen? Allemaal vragen die nog niet echt zijn opgelost.

Bijen en hommels komen af op de grote hoeveelheden nectar en stuifmeel van bloeiende linden. De nectar levert suikers (brandstof) en het stuifmeel eiwitten (bouwstof). De nectar wordt voor een deel gebruikt als energiebron om te vliegen en voor een deel, in de vorm van honing, als voedsel voor het broed (de larven) en de koningin, bij slecht weer ook voor de werksters.

Lange tijd heeft men gedacht dat de nectar van Krim- en zilverlinden de giftige suiker mannose bevat. Chemisch onderzoek heeft dit echter niet kunnen bevestigen en ook in de hommels zelf is deze stof tot nu toe niet aangetoond. Vergiftiging lijkt dus niet de oorzaak van de sterfte. Wel bleek uit analyse van zulke (bijna) dode hommels, dat ze naar verhouding weinig suikers in hun lichaam hadden. Het lijkt erop, dat ze in die bomen vol honing de hongerdood sterven. Als men zieltogende hommels snel een suikeroplossing gaf, leefden ze vaak weer op. Bevat de nectar van deze linden misschien te weinig suikers; is ze te "slap"?

De theorie is als volgt. De energiebalans van hommels lijkt een precare zaak. Hommels zijn vrij dikke, logge beesten. Het opwarmen van de vliegspieren vóór het opvliegen vergt bij hommels meer energie dan bij honingbijen of wespen. Als die lindehoning inderdaad weinig voedingsstoffen bevat, zouden bijen en wespen er misschien nog genoeg energie uit halen om door te vliegen, maar de zwaardere hommels niet. Maar waarom blijven ze dan komen tot ze erbij neervallen? Misschien zijn er in juli niet zo veel andere "hommelbloemen" beschikbaar. Bovendien: als hommels eenmaal druk bezig zijn op een bepaalde bloem, hebben ze hiervoor een "zoekbeeld" en schakelen ze niet zo gemakkelijk over op een andere soort, zeker niet als de honingvoorraad zo groot is en ze zonder veel moeite naar de volgende bloem kunnen kruipen. Gewoonlijk vliegen hommels van bloem tot bloem (let maar eens op in de tuin), maar in die lindebomen hoeft dat veel minder. Dat is natuurlijk gemakkelijk, maar daardoor warmen de diertjes hun vliegspieren niet op, waardoor ze misschien niet in de gaten hebben dat ze in feite te

weinig energie binnen krijgen. Foerageren hommels dan te lang door op deze voedselbron, dan gaat het mis. Hun maag is vol, maar ze hebben te weinig kracht om naar andere bloemen met meer of betere honing te vliegen, of om het nest te bereiken. Dit zou vooral gebeuren bij koud weer, als er meer energie nodig is om op te vliegen, of ook 's middags, als de linden minder nectar aanmaken. De hoogste nectarproductie van de lindebloesem vindt plaats in de ochtend, tussen 9 en 12 uur. 's Middags na 4 uur produceren de bloemen opnieuw honing, maar veel minder (we weten niet of hier zomertijd is bedoeld).

Dit verhaal klinkt aardig, maar we hebben zo onze twijfels. Ten eerste is nog niet aangetoond dat er in de middag en avond meer hommels uit de bomen vallen dan 's ochtends, en op koude dagen meer dan bij warm weer. In de tweede plaats hebben wij de hommels niet over de lindbloesem zien kruipen, maar vliegen ze gewoon van het ene bloemtrosje naar het andere.

Het effect van de te slappe nectar zou nog versterkt kunnen worden als er veel voedselconcurrentie is, tussen de hommels onderling en/of tussen hommels en andere insecten. Zoals gezegd: het gaat bij ons vrijwel alleen om aardhommels, maar elders zijn ook andere hommelsorten (en andere insecten) het slachtoffer, zij het nooit in zo grote aantallen. Hebben aardhommels naar verhouding meer voedsel nodig dan andere soorten? Ook dit is nog lang niet bewezen.

Er is nog een derde, veel simpeler mogelijkheid. Het is al gezegd: waarom blijven ze komen, als deze honing zo slecht van kwaliteit is? Het kan ook zijn dat veel hommels niet sterven doordat de lindehoning zo slecht is, maar gewoon doordat ze in juli aan het eind van hun korte leven zijn gekomen. Misschien slijten ze dan hun laatste dagen in het luilekkerland van de lindenlaan, om vervolgens een natuurlijke dood te sterven.

Maar het één sluit het ander niet uit. Het gaat in de natuur vaak om een samenloop van factoren. Bij de ene hommel zou het één, bij de andere iets anders de doorslag kunnen geven. Er valt nog veel te onderzoeken, ook rondom ons eigen huis.

Tenslotte is er nog iets raars. Als je die dode of stervende hommels onder de linden bekijkt, blijkt dat ze vaak opengemaakt zijn. Hun honingzakje, de nectarmaag, is leeg; van het achterlijf is niet meer over dan een leeg hulsje met een groot gat erin, of het is er helemaal af. Dat leegeten gebeurt soms terwijl de hommels nog leven, want ze kruipen soms met een half achterlijf rond: een wat griezelig gezicht. Wie doen dit? Vrijwel zeker zijn de daders de zwarte wegmiertjes, die overall onder de stoeptegels hun kolonies hebben en die we druk bezig gezien hebben in en met die dode of versufte hommels. Zo'n zieltogend dier heeft geen verweer tegen deze rovertjes met hun scherpe kaken.

Er is heel wat afgeschreven over die hommelssterfte, maar we begrijpen er nog maar weinig van. We weten alleen, dat het elk jaar weer raak is. Een probleem is, dat we vanaf de straat niet kunnen zien wat er bovenin de bomen gebeurt. Daarom vragen we de bewoners van de Nachtegaallaan en de Johan de Wittstraat op een mooie dag in juli, als de linden bloeien, eens een poosje uit hun zolderraam te hangen, en goed te kijken wat er in de boomkronen gebeurt:

- Kruipen de hommels inderdaad van bloem naar bloem zonder op te vliegen?
- Op welke tijden van de dag bezoeken ze de bloesem en wanneer vallen ze naar beneden?
- Bij wat voor weersomstandigheden gebeurt dit?
- Zitten er behalve de aardhommels nog andere insecten op de bloesem (andere soorten hommels, bijen, wespen, zweefvliegen)? Zo ja, hoe gedragen die zich?

We geven graag instructies over de verschillende soorten. Als U ons op onze knieën 'unter den Linden' op de stoep ziet zitten, dan weet U wat er gaande is. U kunt met ons meedoen.

Juni 2005, Chris en Nellie Smeenk, Roodborststraat 16, tel. 517 5066

Verlag Volleybalmiddag

Joho Nojoom? Of gewoon gezellig?

De verwachtingen waren weer hooggespannen en dat bleek terecht. Op 21 mei verzamelden zich voor de deuren van het Rijnlands Revalidatiecentrum de teams voor het tweede Vogelwijk Volleybal treffen. We herinneren ons van vorig jaar dat het team met de beste teampresentatie ook met de taart naar huis ging. Dat was het team met de vrij ondoordringelijke naam Nojoom. Navraag nu levert op dat Nojoom staat voor "sterren". Ja, logisch dat ze toen de taart naar zich toespeelden.

Maar zou het deze keer ook weer zo gaan?

Vijf teams van volwassenen en oudere jeugd en twee teams van de jongere jeugd traden in het strijdtoneel. Favoriet was Nojoom. De Raadsheren waren ook weer van de partij en natuurlijk uit de Vogelwijk de Mezen en de Roodborsten. Een nieuw fenomeen was het team "Gewoon Gezellig Volleybal". De scores op de bordes verraadden vaak spannende wedstrijden. Telkens werd er 20 minuten gespeeld en waren aan het eind standen te noteren als 33-32 of 36-32. Toegegeven, soms liepen de scores wat verder uiteen, maar een groter verschil dan 42-17 kwam niet op het scorebord.

De Mezen hadden het zwaar te verduren en konden geen enkele gewonnen partij op hun veren zetten. De Roodborsten pikten zeker wat kruimels brood mee: twee gewonnen wedstrijden, maar echt lange afstandvliegers zijn het niet, want de laatste wedstrijden moesten ze laten liggen. Net andersom wat dat bij de Raadsheren: een slechte start, maar aan het eind wisten ze toch twee wedstrijden naar zich toe te trekken. Onderwijl vergaarden GGV en Nojoom hun punten, maar omdat ze allebei niet alle sterren van de hemel sloegen, haalden beide teams niet de maximale score.

De einduitslag zou bepaald kunnen worden door het puntentotaal en dat leverde GGV de winst op, maar als ze dan echt zou goed waren, moesten ze dat ook maar bewijzen in de finale tussen Gewoon Gezellig Volleybal en Nojoom. En dat deden ze. Nojoom moest bij wijze van spreken de wisselbeker inleveren.

Moraal: laat je niet in de luren leggen door de naam "Gewoon Gezellig: ze gaan wel degelijk voor de winst, zeker als dat een bijzonder fraaie en lekkere taart is, die door organisator en inspirator Ben Schippers aan de gewoon gelukkige dames werd uitgereikt.

Bij de jonge jeugd waren de verschillen groter, mede ingegeven door het leeftijdsverschil. Joost, Guus, Bram met captain Reinier pakte de taart, die uiteindelijk zeker niet met een keurig vorkje van een keurig bordje werd weg gepikt.

Alle kinderen kregen hun deel, maar ik zag Reinier later met een verdacht schoon gewassen gezicht rondstappen. Het jonge jeugd geheel stond onder leiding van wijkvolleybal fenomeen Fred Hengeveld.

Het lijkt me nauwelijks teveel gezegd: hier wordt een traditie geboren.

Jan van Doggenaar

Annonces

Noteer alvast:

Het jaarlijkse **WIJKFEEST**
met allerlei gezelligheid voor jong en oud
op **zaterdag 27 augustus a.s.**

LEIDSE WELZIJSORGANISATIE

Werft vrijwilligers voor het project
“Heft in eigen hand”
om na enige training ‘activerende’
huisbezoeken af te leggen aan
eenzame 60+ers.
Meld U bij Marleen Lipperts
Breestraat 117 071-516 81 53
of m.lipperts@lwo.nl

Estafetteestokje

Het estafetteestokje naar een volgende wijkbewoner

Eilandbewoners

Dat mij nu gevraagd wordt om een stukje te schrijven is wel een beetje merkwaardig, want ik woon hier nu wel vanaf de oplevering eind 2002, maar dat was niet voor lang. Op 17 juli 2003 waren wij alweer vertrokken om op 1 augustus 2004 weer terug te keren op ons gezellige hofje. Wij hebben hier dus nog maar kort gewoond.

Net nadat hier in voorjaar 2003 de twaalf huizen van het Groene Spechthof zo'n beetje bewoond waren en we genoten van de nieuwe contacten met de dekbewoners met de spontane bijeenkomsten kregen wij ergens in maart om zes uur 's avond een telefoontje dat Gustave, mijn echtgenoot, voor drie jaar in de Antillen kon gaan werken als docent en dan nog wel op het bovenwindse eiland Sint Eustatius. We kregen precies 1 avond de tijd om te beslissen, want de volgende dag moest er meteen getekend worden, de commissie moest weer terug naar Sint Eustatius. Tsjá, daar sta je dan.. net een nieuw huis, een kleinkind op komst en er moest nog van alles gebeuren. Wat nu en waar ligt Sint Eustatius eigenlijk?

Verstandig was het niet om ja te zeggen, want de consequenties konden we nog niet overzien. Maar het leek ons toch een aantrekkelijk avontuur en ik had er ook geen moeite mee mijn baan op te zeggen. Mocht het niet bevallen dan konden we toch na een jaar gewoon weer terugkomen? Daarna ging alles in een stroomversnelling, het ene afscheidsfeest na het andere, drie jaar is tenslotte toch niet niks.

We hebben huurders voor ons huis gevonden, gelukkig wel, want anders was het hele avontuur een financieel debacle geworden. Alles was net op tijd klaar de middag voor we vertrokken werden de laatste tegels in de tuin gelegd en de schutting was gelukkig ook net op tijd klaar, de Engelse huurders konden er zo in.

Wouter beschreef ons hofje in de vorige Praatvogel ook al als een eiland, we zijn dus eigenlijk gewoon van eilandje naar eilandje gehopt. Dat lijkt een kleine stap, maar dat wil niet zeggen dat het leven op het eilandje in de Vogelwijk enige gelijkenis vertoont met het eilandje in de Caribische Zee. Hoewel.... Hier hadden de eilandbewoners ruzie met pompen en daardoor met regelmaat wateroverlast, bij ons was het omgekeerd. Wij hadden ook ruzie met onze pomp, die om de haverklap weer stuk was, maar wij hadden de pomp nodig om het water uit ons cistern te pompen en een kapotte pomp betekent dus géén water.

Hier hebben we ons na de oplevering allemaal druk gemaakt als de aannemers, stukadoors, tegelzetters etc. zich niet aan de afspraken hielden. Achteraf kan ik daarom lachen want op Sint Eustatius gaat dat anders. Toen er voor het eerst een monteur langs zou komen waarschijnlijk was het ook voor de pomp, bleef ik er netjes voor thuis, dat zijn wij hier zo gewend. Maar dat doet niemand daar, dat is compleet overbodig, want er komt nooit iemand op de afgesproken tijd, en omdat dat altijd zo is, blijft ook nooit iemand er voor thuis. Je moet wachten op een moment dat je toevallig thuis bent en de monteur nog eens langs loopt om te zien of je er bent. Raak je hierover wat geïrriteerd, dan kan je beter meteen weer naar Nederland gaan, want je moet niet denken dat er dan ooit nog iemand ooit iets bij je komt maken. Waar we hier ons ook niet bewust van zijn is dat het wel heel lux is dat er continu elektriciteit is en dat deze niet regelmatig uitvalt. Dreigende orkanen hebben we hier ook niet.

We hebben hier wel wat muggen, die zijn lastig, maar geen kakkerlakken, slangen, giftige duizendpoten en landkrabben en dat scheelt. Wel hadden we ook daar veel spontane feestjes. Bellen of plannen is er niet bij, vanaf het moment dat we hier vertrokken, is mijn agenda blanco. Het eiland is zo klein dat je altijd dezelfde mensen tegen komt en ineens zit je dan bij een collega 's avonds op het overdekte terras te eten of het gebeurde andersom en dat is weer net zo als hier. Als je hier gaat barbecuen kan het ook zijn dat andere bewoners die ook nog wat in de ijskast hebben liggen er bij komen zitten.

En maken we ons hier druk over een skateboard of een steppend kind onder het dek, op St. Eustatius had je daarvoor in de plaats de stieren, geiten, ezels en kippen die er allemaal los rondlopen. Kom je net thuis van je rondje zwemmen in de Caribische Zee staat zo'n stier doodleuk etensresten en stukken karton op te eten uit de vuilcontainer die hij omver heeft geduwd. Kan je het vuilnis van de hele week gaan oprapen. Of kom je terug na een weekje schoolvakantie op een nabij liggend eiland ligt er weer een dooie geit voor de deur, die niemand komt ophalen. In staat van verre ontbinding moet je die dan zelf in een vuilniszak scheppen en ergens zien kwijt te raken. De geur die rondom het huis hangt blijft er nog dagen rondhangen. Dan is een skatend kind toch zo slecht nog niet.

Het klimaat is natuurlijk het grootste verschil. Het sociale eilandleven hier beperkt zich vooral tot zomerse dagen en dat is in Nederland nu eenmaal niet het hele jaar door.

We hebben het bij één jaar gehouden op het bovenwindse eiland, ik heb er van genoten, maar het was goed zo en we zijn weer op ons groene spechteiland neergestreken. Op het dek was iedereen weer blij dat we weer terug waren want onze huurders hebben zich helemaal niet laten zien, de luxaflex was altijd dicht. Sommigen wisten niet eens hoe de huurders er uit zagen en dat is knap als je hier op zo'n eilandje woont. Ik ben blij dat het weer zomer wordt. Aan de winter kon ik maar niet goed wennen, het mooie weer miste ik wel. Daar zoeken we te zijner tijd wel weer eens een oplossing voor. We kunnen voorlopig weer genieten van de spontane bijeenkomsten op ons eigen eiland en natuurlijk nu ook van onze eigen tuin. Het wordt vast een hele mooie zomer.

Wil Pieterse
Groene Spechthof 11

Zangvogels opgelet

Het idee is ontstaan om samen met zanglustigen uit de Raadsherenbuurt een *zangkoor* te starten.

Op de eerste bijeenkomst (begin september) kunnen we praten over het repertoire, een geschikt dagdeel om te oefenen etc.

Klein probleem: er is nog geen begeleider of dirigent. Liefhebbers gezocht!!

Wil je zingen? Kun je begeleiden? Neem dan even contact op met Caroline Hudig (Lijsterstraat 24, telefoon 5150036).

Wist U dat ...

- Er in maart drie uilskuikens in het bos waren. Nu zijn ze naar een ander territorium;

- De ooievaars wel naar het nest zijn wezen kijken op het landje van Bremmer, maar het kennelijk niet goedkeurden (is onze wijk dan niet sjiek genoeg?)

- Dit jaar de narcissen in het bos ongeplukt zijn blijven bloeien, zodat we er allemaal van konden genieten;

- De Ajax Sportman Combinatie (ASC) uit Oegstgeest verhuizen moet en het oog ook heeft laten vallen op ons landje van Bremmer. (Dat nooit! Als dat toeristisch wandelpad nou niet verder door enkelen wordt opgehouden, maar er gauw komt, is dat misschien een extra argument tegen ge-cricket en ge-voetbal in ons groen);

- De gemeente op 18 mei een inspraakavond hield over “wijkgericht werken”, maar dat veel bestaande wijkorganisaties bang zijn voor meer bureaucratie en minder geld (wij ook wel een beetje);

- De bijzondere tulpenboom in het Bos van Bosman helaas moest worden geveld, maar die nu uit de wortels spontaan weer uitspruit; ter compensatie was er elders in het bos een nieuw tulpenboompje geplant; nu zijn er dus twee!;

- Je sinds de dag van het park gedrieën, als op een troon, naast elkaar kan zitten op een bank van beukenstam op de speelwei; die werd dan ook ingewijd door de voorzitter van ons wijkcomité (Ruud) STAM;

- Er ondanks de milieu-inspectie van enkele maanden terug, er weer een flink aantal tuinen met (soms zelfs doornige) takken het voorbijgangers op de stoep lastig maken (Hoera voor beheerst Groen!).

Opmerkelijke Uitspraken:

- Praat niet over jezelf; dat doen wij wel als je weg bent.

- U mag hier wel roken, als U het maar niet uitblaast!

- Een bejaarde is iemand die zich nog kan herinneren dat spek, eieren en zonneschijn gezond waren.

Een prettige vakantie toegewenst!

Nel van der Steen

Het **theehuis**

in de Leidse Hout

wenst de bewoners van de Vogelwijk

een

ZONNIGE ZOMER

Open iedere dag vanaf 10:00 uur :

Voor lunch, high tea, borrel of gewoon zin in 'n feestje

Houtlaan 100
2334 CL Leiden
Tel. 071-5153476
www.deleidsehout.nl